

ikke havde tilfattet, da man bevilgede dem. Dette forekommer mig at være en Nødsigelse. (Berg: Nei det er en Misforstaaelse!). Det ærede Medlem maa tillade mig at sige, at der er en Nødsigelse mellem den Anerkendelse, han først ydede, og den store Uimindelighed, hvori han omtalte, at Midlerne vare blevne slet anvendte, og det forekommer mig rigtignok at være store Ord at tage i Munden, naar Taler er om en Bevilling, der kun vedrører et enkelt Professorat; thi vi maae vel lægge Mærke til, at det, hvorpaa man støtter Modstanden imod at gaae ind paa Ministerens Forslag, er den Misforstaaelse, der er udtalt fra flere Sider imod den Maade, hvorpaa en enkelt theologisk Professor udfører sit Hverv. Jeg skal vel vogte mig for — ogsaa paa Grund af min særlige Stilling — at udtale nogensomhelst Dom om, hvorvidt denne Virksomhed er god eller ikke, men det er i alt Fald vist, at, kan man ikke paavise andre Mangler, end at der kun er een Lærerpøst, hvis Forretninger ikke blive varetagne vel, saa er man ikke berettiget til at udtale sig paa den Maade, som det ærede Medlem har gjort. Jeg vil endog gaae videre og sige, at der kan være mange andre Punkter, hvor der er Brøst, som kunde trænge til at afhjælpes. Der kan være Videnskabsmænd ansatte, der ere udmærkede Videnskabsmænd, men mindre gode Lærere, men man maa ikke glemme, at det ogsaa er Universitetets Opgave at styrke Videnskabeligheden og Videnskabsdyrkerens Stilling; thi der er intet andet Sted, hvor de kunne faae den fornødne Frihed til at arbejde i Videnskaberens Tjeneste end netop ved Universitetet. Det er en Opgave, som man ikke maa see bort fra. Om det ærede Medlems Paa-stand end paa flere Punkter maatte siges at være berettiget, saa er der dog langt derfra og til at sige, at de Midler blive slet anvendte, som i dette Diemed rundhaandet bevilges herfra; det er aldeles uholdbart, og jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan forsvares, hvilket jeg mener klart vil fremgaae af de Forhandlinger, der stadigt føres; thi her i Landet er

der en saa stor Tilbøielighed og en berettiget Tilbøielighed til at gjøre Alt til Gjenstand for offentlig Behandling, at man kan være overbevist om, at, hvis der paa et Punkt var store og væsentlige Mangler, vilde de komme frem deels igjennem Offentligheden, og deels — og det især — her i Salen; men det, at de ikke ere frembragne, er for mig et godt Tegn, thi det er et Vidnesbyrd om, at der ikke er saa store Brøst tilstede, som den ærede Taler har paaستاet.

N. Jensen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) brugte en Yttring om Lemmernes Misundelse imod Hovedet, en Yttring, der tildeels er bleven modtaget af en andet æret Taler. I denne Yttring ligger der to Momenter, og det er for at fremhæve det ene af dem, som ikke er blevet fremhævet, at jeg har begjært Ordet. Det ene Moment, der fortjener Opmærksomhed, er, hvad der er omtalt af andre ærede Talere, at der i denne Yttring imod os, der ikke dele det ærede Medlems Formening, ligger en Sigtelse for Misundelse, idet han gjør os til Lemmer, som skalde nære Misundelse imod Hovedet. Samtidigt hermed ligger der i Ytringen en bestemt Udtalelse af, at det ærede Medlem regner sig selv til Hovedet, og det er dette Punkt, man ikke bør overse. Gjør det ærede Medlem saaledes Folkethinget til en Personlighed med Hoved og Lemmer, stiller han det frem paa en Maade, som jeg ikke troer er rigtig; thi jeg frygter for, at man ved at bruge hans Opfattelse af dette Forhold meget let vil faae den Forestilling om Folkethinget, at det er en Personlighed, der har Fluere i Hovedet.

Formanden: Jeg troer dog ikke, at det er den rette Maade at forfølge den Udtalelse paa, som blev henkastet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille).

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at tilføie nogle Ord angaaende Forslaget under Nr. 29, ikke for atter at aabne Debatten om